

[Arne Melchior]

Det, jeg talte om, var, når det drejer sig om et fuldt, et helt ansættelsesforhold. Så vidt jeg er underrettet, gælder det, at resultater, der opnås af en forsker under dennes forskning for en medicinfabrik f.eks., som vedkommende er ansat på, i alle normale tilfælde vil tilhøre det pågældende selskab, den pågældende virksomhed.

Glistrup (FP):

Det næste punkt på dagsordenen er beslutningsforslag nr. B 66. Heri causerer Fremskridtspartiets essayistisk over nogle grunde, der efter vor mening fører til, at ophavsretten i nu- og fremtidens samfund, med de forhold, der nu har udviklet sig, bør nedtrappes på en lang række felter. Blandt disse er de tre områder, som behandles under denne sag på dagsordenen, og på alle tre punkter er det sådan, at de forslag, der er fremsat, går ud på at optrappe ophavsretten. Dermed har jeg i og for sig allerede begrundet, hvorfor Fremskridtspartiet vil stemme nej til samtlige fire forslag.

Når vi så går ind på de tre sagsområder, som de fire forslag omhandler, vil jeg begynde med det eneste, hvor jeg har en lille smule venligt at sige, nemlig det, der vedrører edb-programmer. Det er da ganske rigtigt, at når vi har en ophavsretslovgivning og i øvrigt al den lovgivning, vi har, konkurrenceret og andre åndsrettigheder, immaterielle rettigheder, og hvad lovgivningen nu vrimler med, og der så opstår sådan noget som edb, så må det være rimeligt, at lovgivningsmagten kommer med nogle regler, sådan at man ikke skal være totalt på herrens mark, når man praktiserer.

Det har kultur- og kommunikationsministeren ret i, men de regler, han så har valgt, er efter Fremskridtspartiets mening ikke valgt med omtanke. Det, der er hovedsynspunktet i dette væld af detailregler i kulturministerens lovforslag nr. L 153, er, at han tager, om man så må sige, de forhåndenværende søms princip og siger, at edb-programmer skal sidestilles med litterære værker. Det er det, der er hovedprincippet.

Der er så enormt store forskelle mellem edb-programmer, deres tilblivelse, deres funktion i samfundet osv., og »Hakon Jarl«, eller hvad man nu kan tænke på af litterære værker, at der faktisk ikke er nogen som helst fornuftig grund til, at man lige præcis, fordi man har en kasse,

der hedder litterære værker, presser edb-programmer derned. »Om igen«, vil jeg sige med prinsessen i »Klods-Hans«, når kulturministeren her kommer og vil fri til os for at få denne regel igennem for edb-området.

Efter Fremskridtspartiets opfattelse skal man bygge videre, når man skal løse de problemer, som edb-programmerne og deres krænkelse udefra rejser, hvad der trænger sig på dér, på konkurrenceretlige synspunkter, på berigelsesforbrydelseskapitlet i straffeloven, altså helt andre områder af lovgivningen end ophavsretten til litterære værker.

Det næstværste eller næstdårligste, om man vil, inden for de forslag, der her er stillet, er den idé, at der, når man går hen og sælger et maleri eller et andet kunstværk, pludselig skal betales en ekstra skat – som om vi ikke havde skatter nok! Hr. Arne Melchior har fuldstændig ret i, at det er en skat, man vil have ind, hvad enten vi læser lovforslag nr. L 153, eller vi læser forslagene fra Det Radikale Venstre.

Når man vil til at indføre en sådan ny omsætningskat, vil den i alle led føre til noget kontrolvæsen, teknisk ufuldkommenhed, skatte-tænkning i retning af at undgå det osv., som det absolut ikke er fornuftigt at samfundet spilder ressourcer på.

Men det er i og for sig ikke det principielle set fra Fremskridtspartiets side, når vi vender os imod den form for ophavsretsoptapning, der her er tale om. Hvis man går ind til en manufakturhandler og køber et par underbukser eller man går ind til en isenkræmmer og køber et køleskab, skal manufakturhandleren eller isenkræmmeren eller Atlas eller His Masters Dress, eller hvem der nu har produceret underbukserne ovre i Herning eller Ikast, eller hvor køleskabet nu er lavet, ikke pludselig have en afgift, fordi jeg sælger mine underbukser til min nabo, eller hvem jeg nu sælger dem til.

Hvorfor i alverden skal der så betales en afgift, fordi jeg ikke tager køleskabet ud af køkkenet, men i stedet får fat i et maleri, og det, hvad enten det sælges erhvervsmæssigt, hvad det her først og fremmest handler om, eller det sælges privat? Det er vel i den forbindelse raslende ligegyldigt. Hvorfor i alverden skal et tidligere handelsled have nogen som helst indflydelse på det? Det tidligere handelsled har fået sine penge på det tidspunkt, hvor det tidligere handelsled har solgt det, hvad enten det er kunstmale-